

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2301/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.672/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Helmeczy László ügyvéd) eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.672/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Debreceni Törvényszék 5.Pf.21.643/2024/6. számú ítéletére, valamint a Debreceni Járásbíróság 23.P.21.200/2024/10. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapját képező egyedi ügyben megállapított tényállás a következő.
- [3] A [...] külterületén található [...] helyrajzi számú ingatlanok 2000 óta adásvétel útján a felperes tulajdonában álltak, azokon mezőgazdasági tevékenységet folytatott, amelyhez támogatást és hitelt vett igénybe, mely összegekből mezőgazdasági gépsort vásárolt.
- [4] A felperes és az indítványozó – a per I. rendű alperese – 2003 nyarán élettársi kapcsolatot létesítettek, ekkortól együtt éltek és közös gazdálkodási tevékenységet folytattak. A felperes mezőgazdasági tevékenységet folytatott az ingatlanokon, azonban 2004-ben jelentős pénzügyi kötelezettsége keletkezett egy lízingszerződés megszegése miatt, amely végrehajtási eljárás megindításának veszélyével járt. A felperes és az indítványozó – akik ekkor élettársi kapcsolatban éltek – e körülményekre tekintettel kötötték meg az adásvételi szerződéseket, amelyek alapján az ingatlanok az indítványozó tulajdonába kerültek, akinek tulajdonjogát be is jegyezték.

- [5] 2.1. 2013-ban a felek között az életközösség megszűnt és később az ingatlanok rendezése miatt a felperes keresetet nyújtott be, kérve az elsőfokú bíróságtól az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását, és az eredeti állapot visszaállítását.
- [6] A felperes előadása szerint a szerződések megkötésekor a feleknek nem állt fenn valós tulajdonátruházási szándéka; a szerződések célja az volt, hogy az ingatlanok átmenetileg kikerüljenek a felperes tulajdonából, ezáltal a felperessel szemben fennálló követelések végrehajtásának veszélye elháruljon, majd később az ingatlanok visszakerüljenek a felperes tulajdonába. A felperes arra is hivatkozott, hogy a szerződésekben meghatározott vételár az ingatlanok forgalmi értékéhez képest kirívóan alacsony volt, és tényleges vételárfizetés nem történt. Az indítványozó ezzel szemben azzal védekezett, hogy az ingatlanokat ténylegesen megvásárolta, és azok ellenértékéért mintegy 3 000 000 forintot fizetett ki.
- [7] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a felek nyilatkozatai, a csatolt okiratok, valamint több tanú vallomása alapján állapította meg a tényállást, melynek keretében tanúként hallgatott meg egy, a felek ingatlan ügyében korábban eljáró ügyvédet és hozzátartozóját, akinek az ügyvédi titok alóli felmentését az indítványozó nem adta meg. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az indítványozó a vételár tényleges megfizetését hitelt érdemlően nem tudta igazolni, nyilatkozatai több ponton ellentmondásosak voltak, továbbá több tanúvallomás arra utalt, hogy az ingatlanokkal a szerződések megkötését követően is ténylegesen a felperes rendelkezett, illetve az azok hasznosításából származó bevételek is a felpereshez kerültek. Az elsőfokú bíróság értékelte azt a körülményt is, hogy a szerződések megkötésének idején a felperest jelentős tartozás és a végrehajtás veszélye fenyegette.
- [8] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felek szerződéskötési akarata valójában nem az ingatlanok tulajdonjogának tényleges átruházására irányult. Az elsőfokú bíróság ezért megállapította, hogy a felek között létrejött adásvételi szerződések színlelt szerződéseknek minősülnek.
- [9] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a színlelt szerződés a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 207. § (5) bekezdése alapján semmis, míg a semmisségre – a régi Ptk. 234. § (1) bekezdése szerint – bárki határidő nélkül hivatkozhat.
- [10] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott, megállapította a szerződések érvénytelenségét, a régi Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján elrendelte az eredeti állapot helyreállítását, azaz az érintett ingatlanok tulajdonjoga kerüljön visszajegyzésre a felperes javára az ingatlan-nyilvántartásba az indítványozó tulajdonjogának törlése mellett.

- [11] 2.2. Az indítványozó fellebbezett az elsőfokú bíróság döntése ellen, azonban a Debreceni Törvényszék mint másodfokú bíróság a Debreceni Járásbíróság 23.P.21.200/2024/10. számú ítéletét – kisebb technikai módosítással – helybenhagyta.
- [12] Az indítványozó fellebbezésében vitatta a tényállás megállapítását és azt állította, hogy valós tulajdonszerzési szándékkal kötötték a szerződéseket, továbbá elévülésre is hivatkozott. A másodfokú bíróság azonban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésének megfelelően okszerűen értékelte, és a fellebbezés nem mutatott rá olyan logikai hibára vagy okszerűtlenségre, amely a bizonyítékok felülmérlegelését indokolná. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdése alapján csak akkor változtathatja meg a tényállást, ha az elsőfokú mérlegelés nyilvánvalóan okszerűtlen. A tanúvallomások, az indítványozó ellentmondásos nyilatkozatai és az ügyvéd előtti egyeztetésekre vonatkozó bizonyítékok együttesen azt támasztották alá, hogy a felek tudatosan színlelt szerződést kötöttek.
- [13] A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, és elrendelte a felperes tulajdonjogának visszajegyzését az ingatlan-nyilvántartásba, az indítványozó tulajdonjogának törlésével.
- [14] 2.3. A jogerős ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyhez felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is csatolt.
- [15] A Kúria rámutatott, hogy vagyoni jogi perben nincs helye felülvizsgálatnak, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet azonos jogszabályi rendelkezésre és azonos jogi indokolásra utalással hagyja helyben [Pp. 408. § (2) bekezdés]. A joggyakorlat szerint annak megítélése, hogy a másodfokú bíróság ilyen módon járt-e el, a Kúria hatáskörébe tartozik, és azt kell vizsgálni, hogy a jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben az eljáró bíróságok álláspontja megegyezett-e. A Pp. 383. § (2) bekezdésén alapuló helybenhagyó ítélet akkor is megfelel a feltételeknek, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokait további érvekkel – különösen a fellebbezésben felhozottakra reagálva – kiegészíti. A Kúria megállapította, hogy a per vagyoni jogi pernek minősül, mivel a felek vagyoni jogain alapuló, pénzben kifejezhető értékű igényről van szó [Pp. 7. § (1) bekezdés 18. pont], és a másodfokú bíróság az elsőfokú döntést azonos jogszabályi alapokon hagyta helyben, ezért a rendes felülvizsgálat kizárt volt. Ennek következtében az ügyben csak a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem volt előterjeszhető [Pp. 409. § (1) bekezdés, 410. § (1) bekezdés].
- [16] Az indítványozó a felülvizsgálat engedélyezését a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjára alapította, amely szerint a Kúria akkor engedélyezi a felülvizsgálatot, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének biztosítása vagy továbbfejlesztése érdekében indokolt. A joggyakorlat egységének biztosítása

akkor indokolhatja az engedélyezést, ha a bírói gyakorlat nem egységes, vagy fennáll az eltérő döntések megismétlődésének veszélye; a joggyakorlat továbbfejlesztése pedig akkor merül fel, ha ugyan egységes gyakorlat alakult ki, de annak fenntartása már nem indokolt például társadalmi, gazdasági vagy jogszabályi változások miatt.

- [17] A Kúria azonban megállapította, hogy az indítványozó kérelme formailag sem felelt meg e feltételeknek, mivel nem jelölt meg az engedélyezést megalapozó, eltérő bírói döntéseket, és a joggyakorlat egységének hiányát vagy továbbfejlesztésének szükségességét sem támasztotta alá. Emiatt a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem nem felelt meg a Pp. 410. § (2) bekezdés e) pont *ca)* alpontjában foglalt követelményeknek, ezért a Kúria azt a Pp. 410. § (4) bekezdése alapján visszautasította.
- [18] 2.4. Az indítványozó mindezeket követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó a panaszában kifejtette, hogy az eljáró bíróságok döntései miatt sérült a tulajdonhoz való joga, (Alaptörvény XIII. cikk) a tisztességes eljáráshoz való joga, [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] illetve a jogbiztonság követelménye is [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés].
- [19] Az indítványozónak az Alaptörvény XIII. cikkével kapcsolatban kifejtett álláspontja szerint a bírósági döntések jogsértő módon fosztották meg őt egy több mint 15 éve fennálló termőföld-tulajdonától, amelyet saját – részben szülői támogatásból származó – pénzből szerzett meg, és amelyet hosszú időn keresztül ténylegesen birtokolt és művelt. Az indítványozó szerint a szerződés érvénytelenségére vonatkozó megállapítás megalapozatlan, mivel a vételár tényleges kifizetését bizonyítékok támasztják alá, továbbá ő maga gyakorolta a tulajdonosi jogokat (például művelte a földet és felvette a támogatásokat). A panasz hangsúlyozza, hogy a bíróságok figyelmen kívül hagyták ezeket a körülményeket, valamint az elévülésre és az elbirtoklásra vonatkozó szabályokat is, amelyek a hosszú idejű birtoklás miatt relevánsak lettek volna.
- [20] Az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben előadott érvei szerint az eljárás során jogellenes bizonyítás történt, mivel az első és másodfokon eljáró bíróságok tanúként hallgattak meg egy ügyvédet és annak hozzátartozóját úgy, hogy az ügyvédi titoktartás alóli felmentést a tanúk nem kapták meg. Ennek ellenére a vallomásukat az első és másodfokon eljáró bíróságok figyelembe vették, sőt az indítványozó terhére értékelték azt, hogy nem járult hozzá a titoktartás feloldásához. Emellett a bizonyítékok értékelése véleménye szerint önkényesen történt, és a bíróságok nem adtak megfelelő, érdemi indokolást arra, hogy miért fogadták el a felperesi állításokat, miközben az indítványozói bizonyítékokat elutasították.

- [21] A panasz megjelöli továbbá az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését is mint megsértettnek vélt rendelkezést. Az indítványozó szerint elfogadhatatlan, hogy egy hosszú ideje fennálló, jogszerűen bejegyzett tulajdonjogot utólag, kellően megalapozott bizonyítékok hiányában megdöntsék. Ez szerinte aláássa a jogviszonyok stabilitásába vetett bizalmat.
- [22] Az indítványozó kifogásolja a Kúria eljárását is, amely nem engedélyezte a felülvizsgálatot. Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria tévesen alkalmazta a vonatkozó eljárási szabályokat, és nem vizsgálta érdemben az ügyet, holott a felülvizsgálat feltételei fennálltak, illetve legalább annak kivételes engedélyezése indokolt lett volna. A panasz szerint ez a döntés önmagában is sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, mivel megfosztotta őt attól a lehetőségtől, hogy a legfelsőbb bírói fórum érdemben felülvizsgálja az ügyét.
- [23] Összességében az indítványozó arra hivatkozik, hogy az ügyben egyszerre sérült a tulajdonhoz való joga, a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga és a jogbiztonság követelménye. Ezért azt kéri az Alkotmánybíróságtól, hogy állapítsa meg a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességét, semmisítse meg azokat, és tegye lehetővé egy új, jogszerű eljárás lefolytatását.
- [24] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt.
- [25] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírósági döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [26] Az indítványozó alkotmányjogi panaszukban a Kúria végzése mellett az elsőfokú és másodfokú ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérték. Tekintettel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelmet visszautasította, a jelen alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésnek a másodfokú, jogerős ítélet tekinthető. A Kúria támadott végzése az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti, a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, ezért alkotmányjogi panasszal támadható (lásd hasonlóan: 3263/2024. (VII. 12.) AB végzés, Indokolás [18]; 3214/2025. (VI. 23.) AB végzés, Indokolás [16]).
- [27] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon

belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó jogi képviselője a Kúria végzését 2025. július 9. napján vette át, mely időponthoz képest alkotmányjogi panasz határidőben, 2025. szeptember 1. napján került előterjesztésre. Az indítványozó jogi képviselője az Alkotmánybíróság eljárására kiterjedő meghatalmazását csatolta. Az indítványozó jogi képviselője a Főtitkár által megküldött hiánypótlási felhívást 2025. szeptember 30. napján vette át, az indítvány kiegészítését tartalmazó válaszát október 28-án, elektronikus úton, határidőben küldte meg.

- [28] Tekintettel arra, hogy a fentiek szerint az alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az alapügy érdemében hozott döntésnek a másodfokú, jogerős ítélet tekinthető, ezért a másodfokú ítélet és a szintén támadott elsőfokú ítélet vonatkozásában külön kell vizsgálni a határidő megtartottságát.
- [29] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg.
- [30] Az adott ügyben a jogerős ítélet indokolásának, valamint annak az elsőfokú bíróság ítéletével való összevetésének eredményeként a Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi hivatkozással hagyta helyben, ezért a Pp. 408. § (2) bekezdése alapján felülvizsgálatnak nincs helye. Az indítványozó a felülvizsgálati kérelem mellett a Pp. 409. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is benyújtott. A Kúria ez utóbbi kérelem kapcsán azt állapította meg, hogy az indítványozó kérelme formailag nem felelt meg a vagylagos törvényi feltételek egyikének sem, mivel a joggyakorlat egységének hiányát vagy továbbfejlesztésének szükségességét sem támasztotta alá megfelelően, illetve nem jelölt meg az engedélyezést megalapozó, eltérő bírói döntéseket sem. Mindezekre tekintettel az elsőfokú és másodfokú ítélet tekintetében az alkotmányjogi panasz elkésettnek tekintendő.
- [31] 3.3. Az Alkotmánybíróság a fentieknek megfelelően az alkotmányjogi panasz befogadhatóságát a továbbiakban csak a Kúria végzését támadó elemében értékelte {lásd hasonlóan: 3480/2023. (XI. 7.) AB végzés, Indokolás [37]; 3370/2024. (X. 8.) AB végzés, Indokolás [19]; 1121/2026. (III. 13.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ennek keretében az Alkotmánybíróság a Kúria végzésével összefüggésben az Abtv. 27. § (1) bekezdésben, az Abtv. 29. §-ában, az Abtv. 51. § (1) bekezdésében, valamint az 52. § (1) és (1b) bekezdésében meghatározott további befogadási feltételek fennállását vizsgálta, és megállapította, hogy az indítványozó jogosultnak és érintettnek tekinthető, ugyanis az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárás alperese volt. Az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek.

- [32] 3.4. Az Alkotmánybíróságnak a Kúria támadott végzése kapcsán ezek után azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz eleget tesz-e az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem követelményeinek. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. E rendelkezésnek megfelelően a kérelem többek között akkor határozott, ha tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) pont]; továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e*) pont].
- [33] Az indítványozó véleménye szerint a támadott bírói döntések az Alaptörvény a XIII. cikk (1) bekezdésébe, a XXVIII. cikk (1) bekezdésébe, és a B) cikk (1) bekezdésébe ütköznek, azonban ezen rendelkezések feltételezett sérelme – a fent megállapított elkészettségre tekintettel – csak a kúriai döntésre vonatkozóan vizsgálhatók. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány a megsértettként megjelölt alaptörvényi rendelkezések közül csak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében tartalmaz indokolást [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e*) pont] a kúriai döntés tekintetében, az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével valamint a B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben az indítványozó alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem adott elő.
- [34] Mindazonáltal az Alkotmánybíróság az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kapcsán kiemeli, hogy a részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás tilalma és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani {lásd például: 3194/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [29]}.
- [35] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint nem alkalmas az indítvány az érdemi elbírálásra, ha megjelöli ugyan az Alaptörvénynek egy adott rendelkezését, de nem indokolja meg – nem tartalmaz részletes érvelést arra vonatkozóan –, hogy az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével miért ellentétes a bírói döntés {3075/2016. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [19]; 3231/2016. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [26]}.
- [36] Mindezekre tekintettel az indítvány a megfelelő indokolás nélkül megjelölt alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pontjaiban foglalt követelményeknek.
- [37] 3.5. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz fennmaradó eleme (XXVIII. cikk (1) bekezdés) az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeknek megfelel-e.

- [38] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja [a tisztességes eljáráshoz való jog tekintetében lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat] {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [39] Az Alkotmánybíróság elsőként az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlattal rendelkezik a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban {lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [23]–[34]; 3/2021. (I. 7.) AB határozat, Indokolás [62]–[67]}. Ezekhez képest a jelen ügy nem vetett fel olyan új, alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely az alkotmányjogi panasz befogadását megalapozta volna.
- [40] Ezt követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy az indítványozó ügyében felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye. E tekintetben az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy „következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta »szuperbíróságként«, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” {lásd például: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3011/2017. (II. 1.) AB végzés, Indokolás [8]; 3500/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3067/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [10]}.
- [41] Az indítványozó azért sérelmezi a Kúria eljárását, mert álláspontja szerint a Kúria tévesen alkalmazta a vonatkozó eljárási szabályokat, és nem vizsgálta érdemben az ügyet, holott a felülvizsgálat feltételei fennálltak, illetve legalább annak kivételes engedélyezése indokolt lett volna. A panasz szerint ez a döntés önmagában is sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, mivel megfosztotta őt attól a lehetőségtől, hogy az ügyét érdemben felülvizsgálják.
- [42] Az Alkotmánybíróság a támadott döntés kapcsán megállapította, hogy a Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet azonos jogszabályi alapokon és indokokkal hagyta helyben, melyre tekintettel a felülvizsgálat kizárt, továbbá az indítványozó felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelme nem felelt meg a törvényi feltételek egyikének sem, ezért azt visszautasította.

- [43] Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés vizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy a Kúria a végzésében részletesen, kellő alaposággal tekintette át, és ismertette mindazon tényeket, mérlegelési szempontokat és jogszabályi rendelkezéseket, amelyek az elsőfokú és másodfokú bíróság, és mindekre tekintettel a Kúria döntését is megalapozták.
- [44] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére hivatkozással valójában a Kúria jogértelmezését és jogalkalmazását vitatja. Az indítványban foglalt érvek nem mutatnak túl a bírói jogértelmezési kérdések körén, és nem vetnek fel olyan alkotmányjogi összefüggést, amely az Alaptörvény a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében az Alkotmánybíróság érdemi beavatkozását indokolná.
- [45] Az Alkotmánybíróság megjegyzi: jelen ügyben a Kúria elutasító végzését megalapozó, a Pp. 408. §-a és 410. §-a 2026. január 1-jétől nem hatályos, illetve módosult a Pp. 409. § (2) bekezdése, azonban az ügy megítélését ez érdeemben nem befolyásolja, ugyanis a 2026. január 1-jét megelőzően született jogerős határozatok felülvizsgálatára a módosítás előtti rendelkezések az irányadók. Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem fogalmaz meg, sem pedig a bírói döntést érdeemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem veti fel, ezért az alkotmányjogi panasz nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadhatósági feltételek egyikét sem.
- [46] 4. Mindezen szempontokra figyelemmel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az alkotmányjogi panasz befogadását az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)*, *d)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. április 14.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott

dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett